

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.985 van 9 december 1999
in de zaak A. 70.844/VII-14.605.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VAN HOOREBEKE,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 162

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Angolese nationaliteit, op 4 september 1996 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 2 juli 1996 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gelet op het arrest nr. 69.266 van
30 oktober 1997 waarbij de vordering tot schorsing van
de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt
verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de
procedure van 12 december 1997;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 25 november 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 30 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. GHEYSEN die, loco Advocaat K. VAN HOOREBEKE verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Angolese nationaliteit, vraagt op 17 mei 1994 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 14 september 1995 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent op 28 september 1995 tegen deze weigeringsbeslissing beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 10 november 1995. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.4. Met een beslissing van 21 mei 1996 worden de debatten heropend. Als reden voor deze heropening wordt opgegeven :

"Overwegende dat het dossier na de zitting van 10 november 1995 werd aangevuld met een brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 13 mei 1996 met als bijlage een nota van de ambassade van België te Luanda van 23 april 1996;

Dat uit deze nota blijkt dat het aanhoudingsbevel ('Mandado de Captura'), waarvan appellant een fotocopie voorlegt, vals is;

Overwegende dat, gelet op het tegensprekelijk karakter van de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, het in het kader van een goede rechtsbedeling ter vrijwaring van de rechten van appellant past hem hiervan in kennis te stellen en hem de mogelijkheid te geven van zijn inzagerecht gebruik te maken".

1.5. Op de zitting van 25 juni 1996 wordt verzoeker opnieuw gehoord. Door zijn raadsman wordt een conclusie ingediend.

1.6. Op 2 juli 1996 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd.

Deze beslissing steunt op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt leraar te zijn geweest aan de technische school van Cabinda; dat in januari 1989 militairen onder leiding van luitenant LUIGI de klaslokalen binnenvielen met de

bedoeling de leerlingen in te lijven in het leger; dat hij zich wegens de jeugdige leeftijd van zijn leerlingen verzette; dat hij samen met 35 leerlingen werd overgebracht naar een militair kamp; dat hij door bemiddeling van de schooldirectie daags nadien werd vrijgelaten met een meldingsplicht gedurende drie maanden; dat op 29 maart 1994 militairen onder leiding van voormeld officier een inval deden in de sportlokalen van de school andermaal met de bedoeling leerlingen in te lijven; dat er tumult uitbrak wat journalisten aanlokte; dat hij een interview weggaf dat 's avonds op het nieuws werd uitgezonden; dat dezelfde avond één van zijn vroegere leerlingen, op dat ogenblik militair, hem kwam verwittigen dat men hem dezelfde nacht nog zou komen arresteren; dat hij naar de haven vluchtte waar hij aan boord ging van een vissersboot die hem naar Luanda bracht; dat zijn neef, werkzaam bij de staatsveiligheid, hem aan boord bracht van een Russisch vrachtschip; dat hij op 8 mei 1994 van boord ging te Antwerpen;

Overwegende dat de kortstondige arrestatie van januari 1989 geen oorzaak kan zijn van appellants vlucht in mei 1994;

Overwegende dat de door appellant voorgehouden feiten van 29 maart 1994 onvoldoende zwaarwichtig zijn om een actuele vrees in aanmerking te kunnen nemen;

Dat de bijgebrachte kopie van het 'mandado de captura' bewijskracht mist;

Dat niet kan worden aangenomen dat dergelijk aanhoudingsbevel acht maanden na de gebeurtenissen wordt uitgeschreven daar waar appellant stelt reeds op 29 maart 1994 's avonds te zijn geïnformeerd nopens zijn nakende arrestatie;

Overwegende dat uit inlichtingen ingewonnen door de Vaste Beroepscommissie bij het Waterschoutsambt te Antwerpen blijkt dat op 8 mei 1994, datum waarop appellant volgens zijn beweringen is aangemeerd te Antwerpen op een Russisch cargoschip komende vanuit Luanda, twee Russische schepen de haven van Antwerpen aandeden maar deze uit Noorwegen kwamen en nooit op Afrika voeren;

Dat zulks de geloofwaardigheid van appellants relaas aantast;

Dat gelet op de zwaarwichtigheid van deze vaststelling appellant niet opnieuw moet worden opgeroepen (cfr. R.v.St., Filizoglu Hacatur, nr. 42.452, 26 maart 1993);

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de rechten van verdediging, meer bepaald van het elementaire rechtsbeginsel dat wanneer een nieuw feit wordt aangebracht, de rechtsonderhorige de mogelijkheid moet hebben om hierover gehoord te worden en uitleg te kunnen verschaffen, doordat de Vaste Beroepscommissie uit de inlichtingen ingewonnen bij het waterschoutsambt te Antwerpen afleidt dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is, terwijl hij niet de mogelijkheid heeft gehad zich omtrent dit nieuw als bepalend beschouwd feit te verantwoorden en te verdedigen, dat volgens verzoeker de Vaste Beroepscommissie zich ten onrechte achter de beweerde zwaarwichtigheid van dit nieuw feit verschuilt om geen nieuwe oproeping te moeten doen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker er zich toe beperkt een gegeven aan te brengen, doch het niet verder uitwerkt en dat hij de bij de waterschout ingewonnen inlichtingen betwist, doch zelfs geen poging doet om die te weerleggen;

Overwegende dat verzoeker in het middel voldoende duidelijk uiteenzet wat hij de Vaste Beroepscommissie ten grieve duidt, met name dat haar beslissing is gestoeld op een gegeven dat niet aan het tegensprekelijk debat werd onderworpen; dat de rechten van de verdediging slechts worden gewaarborgd wanneer de partijen van alle aan de rechter voorgelegde stukken en gegevens kennis kunnen nemen en dienaangaande de uitleg kunnen verstrekken die zij nodig achten; dat uit het dossier blijkt dat op 25 juni 1996, na de sluiting der debatten, door een

ambtenaar van de Vaste Beroepscommissie telefonisch contact werd opgenomen met de zeevaartpolitie te Antwerpen die meedeelde dat op 8 mei 1994 twee Russische schepen, beide afkomstig uit Noorwegen, in de haven van Antwerpen hadden aangemeerd; dat de Vaste Beroepscommissie op grond van de aldus verkregen informatie uitspraak heeft gedaan zonder de vreemdeling opnieuw op te roepen, terwijl zij de debatten had moeten heropenen teneinde hem toe te laten zich omtrent de bij de zeevaartpolitie ingewonnen inlichtingen te verweren; dat de Vaste Beroepscommissie zulks niet nodig achtte "gelet op de zwaarwichtigheid van de vaststelling"; dat het zwaarwichtig karakter van de naar aanleiding van een onderzoeksverrichting gedane vaststelling de Vaste Beroepscommissie er niet van ontslaat de rechten van verdediging nauwgezet te eerbiedigen; dat ze de vreemdeling in staat moet stellen niet enkel de juistheid, doch ook het al dan niet dienstig en zwaarwichtig karakter van de ingewonnen informatie contradictoir voor haar te betwisten; dat door zich te steunen op de na de sluiting der debatten ingewonnen inlichtingen, zonder verzoeker de kans te geven dienaangaande op nuttige wijze de uitleg te verstrekken die hem gepast voorkomt, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de rechten van verdediging heeft miskend; dat het tweede middel gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel van het derde middel betoogt dat de Vaste Beroepscommissie zonder enige ernstige motivering heeft gesteld dat de kopie van het aanhoudingsmandaat bewijskracht mist;

Overwegende dat aan het "mandado de captura" bewijskracht werd ontzegd wegens de lange

duur tussen de feiten en het uitschrijven van het aanhoudingsbevel, terwijl reeds de dag zelf tot arrestatie van betrokkene zou zijn besloten; dat zulk een motivering niet afdoende is, dat het niet uitlegt waarom het document de nodige bewijskracht mist; dat het middel in zoverre gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 2 juli 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van deze Commissie.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negen december 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.